Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,80 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βραβευόμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐς τὸ καθ' ἑξῆς καθιερωθὲν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκαπ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 12.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1870

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σὺν δρόμαι ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἡσιοδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθένειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 12

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Εἶναι σὰ φίλος.

— Μὰ ὅπως νἆναι, δὲ θὰ τἄχεις φορέσει πολύ. Εἶσαι τόσο μικρός.

— Τὰ φόρεσα χτὲς μόλις. Μὰ τὰ βάφτισα στὸ Μπαζέιγ!

— Ἄ! Τότε μὲ τὸ δίκιο σου!

Ὕστερα μιλήσαμε γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω.

— Βάλε τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τράβηξε ἥσυχα ἥσυχα τὸ ρέμμα τοῦ Μέζ. Εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος.

Ἔσφιξα θερμὰ τὸ χέρι τοῦ σωτῆρα μου. Τοῦ πῆρα τ' ὄνομά του καὶ τὄγραψα: Πέτρος Μπαγκελέν, ξυλοκόπος καὶ καρβουνᾶς ἀπ' τὸ Δονζύ. Τοῦδωσα καὶ τὸ δικό μου κι' ἔφυγα, γεμᾶτος θάρρος κι' ἐλπίδα, ἀφοῦ ἔκαμα δῶρο στὸ κοριτσάκι ἕν' ἀσημένιο νόμισμα γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ κούκλα.

Στὴ ζώνη μου εἶχα ἕνα φυλακτό: τὸν πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ πατέρα μου.

***

Δὲ θὰ σοῦ ἐξιστορήσω, μαμά μου, τὶς περιπέτειές μου ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς πρωσσικὲς στρατιές. Τὶς μαντεύεις, χωρὶς νὰ τὶς πῶ.

Ὅπως νἆναι, προχωροῦσα. Ἀλλὰ σιγά, πολὺ σιγά. Πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκα νὰ μείνω τρεῖς καὶ τέσσερες ἡμέρες στὸ ἴδιο χωριό.

Τέλος, στὶς 4 Ὀκτωβρίου, ἔπεσα πάνω σ' ἕνα φυλακεῖο τοῦ μετακβατικοῦ. Εἶχα σωθῆ. Βρισκόμουν στὶς δικές μας γραμμές.

Ἀλλὰ ἡ ὑποδοχὴ ποὺ βρῆκα ἦταν ψυχρή. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν δύσπιστοι. Δὲν τοὺς ἀδικῶ.

Μὲ ὁδήγησαν μπροστὰ στὸ διοικητή, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ξιφολόγχες.

Ἦταν σχεδὸν γέρος, μὲ πυκνὰ γκρίζα μουστάκια, μὲ μεγάλο γενάκι, καὶ μ' ἕνα μεγάλο φτερὸ στὸ καπέλλο. Δὲν ἀργήσαμε νὰ συνενοηθοῦμε. Τ' ὄνομα Καρδινιὰκ τὸν ἔκαμε πολὺ διαχυτικό. Εἶχε ὑπηρετήσει στὸ σύνταγμα τοῦ θείου μου Ἔρρίκου.

Ἔτσι ἡ στρατιωτική μου κατάσταση τακτοποιήθηκε τὴν ἑπομένη καὶ φόρεσα μὲ μεγάλη χαρὰ τὴ στολή μου. Ἤμουν κιόλας σχεδὸν «παλιὸς» στρατιώτης.

Ἄκουσε τὴ νέα μου στρατιωτικὴ δράση, μὲ λίγα λόγια:

Στὶς 6 Ὀκτωβρίου ἔλαβα μέρος στὴ μάχη τοῦ Μπουργκόνς.

Στὶς 9 Ὀκτωβρίου ὑπερασπίσαμε τὸ Ραμπερδιγέ, δίχως ἀποτέλεσμα.

Στὶς 11, πολέμησα στὸ Λιπριγέρ. Στὶς 12 ὑποχωρήσαμε πρὸς τὸ Μπεζανσόν.

Στὶς 30 Ὀκτωβρίου τὸ πρωὶ μπήκαμε στὸ Ντιζόν, ὅπου ἐπολέμησα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, πλάι—πλάι μὲ τὸν φίλο μου τὸν Παῦλο.

Τέλος, τὴ νύχτα, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὴ διοίκηση, ὅπου εἶχα πάει νὰ πάρω διαταγὲς γιὰ τὸ λόχο μας, πληγώθηκα καὶ μὲ περιμάζεψε ὁ Παῦλος.

***

Αὐτὴ εἶναι ἡ μικρή μου στρατιωτικὴ ἱστορία, ἀγαπητή μου μαμά. Τὴν τελειώνω μὲ μιὰ θερμὴ εὐχαριστία στὸ Θεό, ποὺ μὲ φύλαξε μέσα σὲ τόσους κινδύνους καὶ μὲ τὴν εὐχή νὰ μπορέσω γρήγορα νὰ πατήσω ἐλεύθερα τὸ πόδι μου γιὰ νὰ ξαναρχίσω. Γιατὶ ἔχω πάντα στὸ νοῦ μου τὸ ρητό: Κάνε τὸ καθῆκόν σου κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

Ντιζόν, 30 Νοεμβρίου 1870»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Εἰρήνη

Ἀπ' τὸ διάβασμα τῶν «Πολεμικῶν Ἐντυπώσεων» τοῦ Γιώργου Καρδινιάκ, καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ εἶχε μπῆ πρόωρα στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ στρατοῦ, ἦταν κιόλας σωστὸς ἄντρας.

Ἡ θεραπεία του ἔγινε γρήγορα. Τὸ γερὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε στὶς φλέβες του συνετέλεσε πολὺ σ' αὐτό, γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ γεροὶ ὀργανισμοὶ καταπολεμοῦν πιὸ εὔκολα κάθε νοσηρότητα ποὺ θὰ γεννοῦσε μιὰ πληγή.

«Μπάμ! Ἡ σφαῖρα πῆρε τ' ἄλογο τοῦ Πρώσσου στὸ λαιμό.»
(Σελ. 81, στ. τ'.)

Στὴν ἀρχή, πάτησε τὸ πόδι του μέσα στὴν κάμαρά του, ἀκουμπώντας σ' ἕνα δικανίκι. Ὕστερα τοῦφτανε ἕνα ἁπλὸ μπαστοῦνι. Στὶς 18 Δεκεμβρίου, ποὺ τὸν ξαναβρίσκουμε, γόριζε ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ἀνάμεσ' ἀπ τὴν πόλη, στηριγμένος στὸ μπράτσο τοῦ φίλου του Παύλου.

Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔβγαινε μὲ τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη τοῦ μεταβατικοῦ. Ἂν τολμοῦσε νὰ τὸ κάμῃ, οἱ Γερμανοὶ θὰ τὸν ἔπιαναν ἀμέσως καὶ θὰ τὸν τουφεκίζαν. Γιατὶ τοὺς στρατιῶτες τοῦ μεταβατικοῦ δὲν τοὺς θεωροῦσαν σὰν τακτικοὺς ἀντιπάλους, ἀλλὰ σὰν ἀντάρτες καὶ τοὺς τουφεκίζαν ἀμέσως.

Τὴν ἡμέρ' αὐτὴ λοιπόν, στὶς πέντε τὸ βράδυ, ὁ Γιῶργος κι' ὁ Παῦλος ἔστριβαν στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Σαὶν Φιλιμπέρ, ὅταν ἕνα ποδοβολητὸ τοὺς ἔκαμε νὰ σταθοῦν.

Στὸ δρόμο περνοῦσε βιαστικὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ γερμανοὺς πυροβολητές. Πίσω τους κιβώτια πολεμοφόδια καὶ κανόνια, ἀκολουθοῦσαν, γεμίζοντας θόρυβο τὸ δρόμο καὶ χοροπηδῶντας πάνω στὶς πλάκες.

— Γιὰ κοίταξε! ἔκαμε ὁ Παῦλος. Σάμπως δὲν ἔχουν καὶ πολὺν ἀέρα αὐτοὶ οἱ κύριοι!

— Ἀλήθεια! Εἶναι σὰ νἄχουν χάσει τὰ νερά τους, εἶπε κι' ὁ Γιῶργος.

Καὶ καθὼς περνοῦσ' ἕνα κανόνι ἀπὸ μπρός τους, ὁ Γιῶργος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ φίλου του.

— Βλέπεις ἐκεῖ; τοῦ εἶπε. Σὲ κάθε κανόνι δὲν εἶν' ἕξη ἄλογα, ἀλλὰ ὀχτώ. Καταλαβες τί γίνεται; φαίνεται θἄχασαν κανόνια κι' ἔξεψαν τάλογα ποὺ περίσσευαν στὰ κανόνια πεδμεῖαν.

Ὁ ἔγγονος τοῦ «Μικροῦ ἐθελοντῆ» εἶχε καλὰ μαντέψει. Ὁ στρατὸς ἐκεῖνος εἶχε νικηθῆ στὸ Νουΐ ἀπ' τὴ μεραρχία τοῦ στρατηγοῦ Κρεμέ.

Ἡ εἴδηση διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, σ' ὅλη τὴν πόλη. Καὶ στὶς ἄτυχες ἐκεῖνες μέρες τοῦ 1870, ἡ παραμικρὴ ἐπιτυχία ἦταν γιὰ τοὺς Γάλλους μεγάλη παρηγοριὰ καὶ ξυπνοῦσε χίλιες ἐλπίδες.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Γιῶργος δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ ἥσυχος. Κι' οἱ δυνάμεις του ξανάρχονταν ὅσο ἐνοιωθε πὼς πλησίαζαν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα.

Ἡ γλυκειὰ μορφὴ τῆς μητέρας του σκυθρώπαζε ὅσο τὸν ἄκουγε νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν ἀνυπομονησία του νὰ ξαναρχίσῃ τὸ στρατιωτικό του στάδιο, κι' οἱ μικρὲς Ἀουκία κι' Ἐρριέττα, ποὺ θεωροῦσαν κιόλας τὸ φίλο μας ἕναν ἥρωα, ἄφιναν νὰ στάζουν ἀπ' τὰ ματωμένα τους τσίνορα σιωπηλὰ δάκρυα.

Ὅσο γιὰ τὸν νεαρὸ Μοχίλωφ, αὐτὸς δὲ φανέρωνε τὰ αἰσθήματά του. Ἦταν πάντα σιωπηλὸς κι' ἥσυχος. Μὰ στεκόταν πάντα δίπλα στὸν πληγωμένο, προσέχοντας νὰ προλαβαίνῃ κάθε του ἐπιθυμία, ἕτοιμος νὰ θυσιασθῆ γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὁ Γιῶργος μιὰ μικρὴ κούραση ἢ λύπη.

Ἡ Μαργαρίτα περνοῦσε μελαγχολικὰ τὶς ἡμέρες της δίχως εἰδήσεις ἀπ' τὸν Πέτρο Μπερτινύ. Αὐτὴ δὲν ἦταν Γαλλίδα. Κι' ἂν πεθυμοῦσε νὰ ὑποχωρήσουν οἱ Πρῶσσοι, τὸ πεθυμοῦσε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ νέα ἀπ' τὸν ἀντάρτη.

***

Στὶς 24 Δεκεμβρίου τὸ πρωί, πολλὲς ἑτοιμασίες εἶχαν' ἀρχίσει στὰ γερμανικὰ στρατεύματα τοῦ Ντιζόν.

Οἱ στρατιῶτες μαζεύονταν στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες. Σχημάτιζαν οὐρὲς ἀπὸ μεταγωγικά. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ στὶς ἐρωτήσεις του κόσμου ἀπαντοῦσαν:

— Πᾶμε νὰ σκοτώσουμε τὸ Γαριβάλδη.

Μὰ κανεὶς δὲν τὸ πίστευε αὐτό.

Στὶς ὀκτώμισι, δὲν ἔμεν' οὔτ' ἕνας γερμανὸς μέσα στὴν πόλη. Ὅλοι προχώρησαν πρὸς τὸ Σπίντ - Ἀπολλιναίρ καὶ στὶς τρεῖς τ' ἀπόγεμα εἶχαν χαθῆ.

Τ' ἄλλο πρωί, ὁ ἦχος τῆς Γαλλικῆς σάλπιγγας ξύπνισε τὸν Παῦλο Κουτυριέ. Πήδησε ἀπάνω μονομιᾶς καὶ τρέχοντας στὸ κρυσταλλιασμένο χιόνι ἀπάντησε τὸν Μπομπουὲλ μὲ τοὺς ἀντάρτες του, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων.

Τὴν ἴδια μέρα, τὰ πρῶτα τμήματα τῆς μεραρχίας τοῦ Κρεμὲ ἔμπαιναν στὸ Ντιζόν.

Ἀμέσως ὁ Γιῶργος Καρδινιὰκ ξαναφόρεσε τὴ στολή του! Τώρα περπατοῦσε σὰ νὰ μὴν ἦταν πληγωμένος, γιατὶ εἶχε φορέσει ἕνα ζευγάρι εἰδικὲς κάλτσες, ποὺ ἀπὸ μέσα εἶχαν ἕνα παχὺ στρῶμα γουναρικό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη ἡ οἰκογένεια δοκίμασε μιὰν ἐξαιρετικὴ χαρά.

Ὁ Πέτρος Μπερτινύ, ποὺ εἶχε προσκολληθῆ στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ στρατηγοῦ Β.ὺ βακη, ἔπεσε σὰν ἀερόλιθος στὴ μέση τῆς οἰκογένειας.

Ἡ Μαργαρίτα, ποὺ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἔκλαιγε, κινδύνευψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά της. Γιαὐτό, ἦταν ἡ τελευταία ποὺ κατάλαβε ὅτι ὁ ἄντρας της φοροῦσε κιόλας τὸ τέταρτο γαλόνι, τὸ γαλόνι τοῦ ταγματάρχη, ποὺ τοῦ εἶχε δοθῆ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ διαγωγή του στὸ Σεδάν.

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις δὲν τελείωσαν. Τὴ νύχτα ἔκαμε ξαφνικὰ τὴν ἐμφάνισή του στὸ Ντιζὸν κι' ὁ γιατρὸς Αἰμίλιος Κουτυριέ, ὁ πατέρας τοῦ Παύλου Ἴσα-ἴσα ποὺ πρόφτασε νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί του καὶ τοὺς φίλους του κι' ἔφυγε ἀμέσως νὰ ὀρῆ τὸ χειρουργεῖο τοῦ 18ου Σώματος, ὅπου εἶχε τοποθετηθῆ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε κι' ὁ Πέτρος Μπερτινὺ γιὰ τὸ Μπεζανσόν. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα περνοῦσαν ἀτέλειωτα ἀπ' τὸ Ντιζόν, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ Μπεζανσόν.

Μὰ τὸ κρύο ἦταν φοβερὸ κι' οἱ στρατιῶτες, κουρασμένοι κιόλας ἀπ' τὶς πορεῖες, ὑπόφεραν πολύ. Τάλογα γλυστροῦσαν στοὺς κρυσταλλιασμένους δρόμους κι' οἱ «βραδυπορεῦντες» ἦταν παρα πολλοί.

Ἕνα πρωί, ὁ Παῦλος ἔφτασε θριαμβευτικὰ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ραμπλό. Κρατοῦσ' ἕνα «Δελτίο κατοικίας». Τὸν ἀκολουθοῦσαν δυὸ στρατιωτικοί: Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Σώματος τῶν Ἀλγερίνων, καλοβαλμένος μέσα στὴν ἀνοιχτὴ γαλάζια στολή του.

— Κύριε, εἶπε, συγχωρέστε με γιὰ τὴν ἐνόχληση. Εἴμαστε περαστικοί, κι' ἡ καλὴ τύχη μὲ στέλνει νὰ στεγασθῶ στὸ σπίτι σας, μαζὶ μὲ τὸν καλό μου Βάρκα.

Κι' ἔδειξε ἕναν μεγαλόσωμο Μουσουλμάνο, ποὺ εἶχε φορτωθῆ στὰν ὦμο τὴν καντίνα του.

— Καλῶς ὁρίσατε! εἶπε ὁ κ. Ραμπλό. Δεχθῆτε νὰ πάρετε τὸ πρόγευμα μαζί μας.

Ὁ ἀξιωματικὸς στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε. Μὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονὴ τοῦ κ. Ταμπλὸ δέχτηκε καὶ παρουσιάστηκε, δίνοντας τὴν κάρτα του:

ΠΑΥΛΟΣ ΩΖΙΕ
Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Σώματος τῶν Ἀλγερίνων

Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ κ. Ταμπλὸ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ κάνῃ τὴ θερμότερη ὑποδοχὴ στοὺς στρατιῶτες ποὺ ζητοῦσαν νὰ μείνουν στὸ σπίτι του. Μὰ ἔννοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση νὰ φιλοξενῇ στρατιῶτες κι' ἀξιωματικοὺς τοῦ σώματος τῶν Ἀλγερίνων.

Γιαὐτὸ κι' ὁ Παῦλος Κουτυριέ, μόλις ἔμαθε πὼς εἶχαν ἔρθει στὴν πόλη Ἀλγερίνοι, ἔτσεξε στὸ Δημαρχεῖο καὶ ζήτησε νὰ στείλουν καὶ αὐτὸν στὸ σπίτι τοῦ κ. Ραμπλό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ὁ χειμῶνας, σὰν καὶ πέρου θὰ περάσῃ,
Καὶ τὸ χιόνι δὲ θὰ πέσῃ νὰ σκεπάσῃ
Τὶς αὐλὲς καὶ τῶν σπιτιῶν τὰ κεραμίδια!
Πάντα λέω: ἴσως τοῦ χρόνου—Μὰ τὰ ἴδια!

Τὸ βιβλίο μὲ τὶς εἰκόνες θὰ καθίσω,
Τώρα πάλι μονοχὸς νὰ ξεφυλλίσω
Σεα ὁλόσπρα τοπία του σκυμμένος,
Ν' ἀπομείνω λίγην ὥρα ξεχασμένος.

Ἐδῶ βλέπω κάποιο δάσος χιονισμένο,
Ἐδῶ σπιτάκι ὡς τὴ σκεπὴ σχεδὸν χωσμένο,
Ἀλλοῦ πάλι, κάποιο ἔλευθρο νὰ τρέχῃ
Μὲς στὸν ἄσπρο κάμπο, τέλος ποὺ δὲν ἔχει...

Ἄχ! δὲν ἦταν νὰ ξ πνήσω κ' μιὰ μέρα
Καὶ νὰ δῶ χιόνια ἄπλω ἕνα περιβόλι, πέρα
Νὰ νομίσω πὼς εὑρέθηκα μακριά,
Σὲ μιὰ χώρα χιονισμένη τοῦ βορειᾶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΡΟΔΙΑΘΕΣΗ

Ἡ νύχτα ποὺ μᾶς πρόφταινε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μᾶς συντόμευε τὶς ὁμιλίες. Γυρνούσαμε πίσω μὲ τὶς φτέρνες παγωμένες καὶ τὸ κρύο χνώτο τῶν ὀργωμένων χωραφιῶν κι' ἡ κυριακάτικη ἀστροφεγγιὰ ποὺ ἀνάμεσα στὶς βουνοκορφὲς ὀνειρευόταν, στὸ βάθος, ἄφιναν τὶς ψυχές μας ἀλαφρές, ἄδειες, εὔκαιρες στὴν πίκρα τῶν βραδυάτικων ὡρῶν. Μ' ἕνα ταπεινὸ παράπονο ἀντίκρυζα, σὰ γιὰ πρώτη φορά, τὶς χαμηλὲς σκεπές, σὰ δυὸ δυὸ χούφτες προστάτρες, σμιχτὲς ἀπάνω ἀπ' τὴν εἰρήνη τῶν χσμόσπιτων καὶ τῶν κρύων παχνιῶν. Θυμώμουν κι' ἄλλες παρόμοιες ὧρες, — τὶς διάφανες Γεναριάτικες ἐσπέρες ποὺ, ὀρθὸς στὶς σανιδένιες σκάλες τοῦ μώλου, καμάρωνα τὶς ἁπλόχωρες τράτες νὰ ζαλίζωνται στὸ νερό, τὶς κακκαβιὲς σιμά τους νὰ γλύφουν μὲ τὶς κίτρινες γλῶσσες τους τὴ θάλασσα, — μὰ δὲν ἔννοιωθα τίποτα, τίποτα.

Ἀφουγκραστήκαμε ὁμιλίες ποὺ ζύγωσαν πίσω μας, μὰ μπερδεμμένες μὲ τὶς σύντομες νότες κάποιου ὀργάνου. Μιὰ λιγοστὴ βιαστικὴ συντροφιὰ μᾶς προσπέρασε. Ἦταν δυὸ φτωχὲς γυναῖκες, ξωτάρες, μαζὶ μὲ δυὸ μικρὰ ἀγόρια. Τὸ ἕνα βαστοῦσε ἕνα κλεφτοφάναρο, τ' ἄλλο τὴ μακρουλὴ οὐρὰ ἑνὸς μαντολίνου, ποὺ πασπάτευε τὶς χορδές του.

Νυχτοπερπάτητες, σιγαλοπερπάτητες, μάκραιναν οἱ δυὸ γερόντισσες, ἀψηλὲς μαζὶ μὲ τὸ σπασμωδικό, τριγωνικὸ φῶς ποὺ τίναζε τὸ στενὸ κλεφτοφάναρο, κάνοντας πελιδνὰ μὲ τὴ σειρά τους, τὰ πετραδάκια, τὴ σύρριζη χλόη, ὅλα τὰ φτωχὰ πραμματάκια τοῦ δρόμου ποὺ περνοῦσε ἀπάνω τους. Τὴ μιά τους, πρόφτασα καὶ τὴν εἶδα καλά. Ἦταν σκεπασμένη ἀπ' τὸ κεφάλι μ' ἕναν σταχτὺ μπεζά, μὲ δυὸ ζυγὰ μαῦρα σειρήτια σ' ὅλο του τὸ μάκρος. Σταυρώνοντάς τον στερεὰ ἀπάνω στὸ στῆθος, ἔσφιγγε ἀπὸ μέσα τὴν ἄκρη του μὲ τὴ φούχτα της. Πορεύονταν, κάτω ἀπ' τὴ χαμηλὴ θάμψη ποὺ τρεμόπαιζε, ἀψηλές, κωνικὲς μέσα στὸ σκοτάδι, σὰ δυὸ γυναῖκες τῆς Γραφῆς, ποὺ μόλις θἄχε ἀφήσει τὰ πιστά τους μέτωπα ἡ χεροπιαστὴ εὐλογία τοῦ Κυρίου, πάγαιναν ἄσφαλτα τὸν ἐπάγγελτο δρόμο τους, χωρὶς ὁδηγητή.

Τὸ παιδὶ ποὺ βαστοῦσε τὸ κλεφτοφάναρο, καμπούριαζε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὸ χέρι του ἦταν σὰν πιασμένο. Τ' ἄλλο, τ' ἄρεσε νὰ βάνῃ κάπου κάπου τὰ δάχτυλά του στὶς χορδὲς ἀπάνω: σύντομοι, πνιχτοί, μαζὶ βγαλμένοι, οἱ τόνοι ἔμοιαζαν ἕνα κλαψάρικο παράπονο, σὰ νἄταν βγαλμένο ἀπὸ μιὰ μικρούλα παιδιάστικη ψυχή, πεντάρφανη κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς περίχυτες ἀστροφεγγιές, γυμνὴ καὶ τρεμουλιάρα μέσα στὴν ἀνάσα τῆς ἐρημιᾶς, ἀνερώτητη ξένη, περίλυπη, μετανοιωμένη...

Ἀκόμα μένουν στὴν ἀκοή μου ἐκεῖνοι οἱ σκόρπιοι ἦχοι, ποὺ δὲν εἶχαν κανένα νόημα κι' ὅμως ἔννοιωθα καλὰ τί ἤθελαν νὰ ποῦν. Σὰ νὰ ρουφοῦσαν, καὶ νὰ φυσοῦσαν ὕστερα, τὴ φωνὴ τῶν ἀμίλητων πραγμάτων, καὶ σὰ νὰ τὴν ἔλεγαν ἴσια στὴν ψυχή μας.

Κάποια ἱστορία, κάποιο παραμύθι ἔλεγες πὼς τὴν ἀκολουθοῦσε ξωπίσω της τὴ συντροφιὰ ἐκείνη τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, ξυπνῶντας γιὰ λίγην ὥρα τὰ γνώριμα πράμματα, τὰ κοιμισμένα τοῦ γνώριμου τὸν ὕπνο.

(Σὰ Ζωὴ καὶ σὰν Ὄνειρο) ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΚΟΜΑ...

Ἤλιε καλέ μου, πόσο φῶς
μοῦ τάζεις! Πόσε δῶρα
Κι' ἐσύ, Ζωή! Μόλις ἡ Αὐγὴ
τῆς νιότης μου ροδίζει...
Ἡ κάσσα ποὺ θὰ μὲ δεχτῆ
νεκρὴ μιὰ μέρα, τώρα
Δέντρο ἀκόμα ζωντανό,
χυμοὺς γι-μάτο, ἀνθίζει.

(Ἀπὸ «Τὰ Τραγούδια μου»)

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. (Συνέχε α)

Ὁ Ξυπνητήρης ἦταν ἀλήθεια ἕνας πολὺ ὄμορφος κόκορας. Εἶχε λειρὶ κατακόκκινο, πόδια κίτρινα καὶ τὰ φτερά του, προπάντων τὰ φτερὰ τῆς μεγάλης του οὐρᾶς, εἶχαν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου, πράσινα, μαῦρα, κόκκινα, κίτρινα, πορτοκαλιά, χρυσαφιά. Περπατοῦσε καμαρωτὸς στὴν αὐλή, δὲ φοβόταν καθόλου τὸ σκύλο καὶ δὲν ἄφινε κανένα νἀγγίξῃ τὴν Πουλάδα του, — στὴν ἀρχὴ μάλιστα οὔτε τὴ Μαρίτσα.

Μὰ κι' ἡ Πουλάδα ἦταν πολὺ ὄμορφη κοττούλα, ἂν καὶ δὲν εἶχε τὰ χτυπητὰ χρώματα τοῦ Ξυπνητήρη. Τὸ φτερωμά της, παντοῦ, εἶχε ἀπὸ λίγο μαῦρο, λίγο ἄσπρο καὶ λίγο καφετί. Ἔτσι σχηματιζόταν ἕνα νόστιμο παρδαλὸ ντύμα, πολὺ ταιριαστὸ γιὰ μιὰ κόττα... καθὼς πρέπει!

Τί νόστιμα ποὺ ἔπιναν νερὸ κι' οἱ δυό! Βουτοῦσαν τὶς μύτες τους στὴ γαβάθα κι' ἔπειτα σήκωναν τὰ κεφάλια τους ψηλὰ γιὰ νὰ καταπιοῦν. Κι' ἔπιναν κι' ἔτρωγαν πάντα μαζί. Ὅταν ἡ Μαρίτσα ἔρριχνε κριθάρι ἢ τίποτ' ἄλλο τοῦ Ξυπνητήρη, δὲν τὸ τρωγε, παρὰ φώναζε καὶ τὴν Πουλάδα. Κι' ἀφοῦ ἐρχόταν αὐτὴ κι' ἔτρωγε πρώτη ὅσο ἤθελε, τότε ἔτρωγε κι' ὁ Ξυπνητήρης τὸ ὑπόλοιπο.

Τὸ βράδυ, τοὺς ἔβαλαν καὶ τοὺς δυὸ νὰ κουρνιάσουν στὸ σπιτάκι τους, ἐκεῖνο τὸ ξωτικὸ ποὺ τοὺς εἶχε φτιάσει ὁ μαραγκός. Ἰοὺς ἄρεσε, τὸ συνήθισαν γρήγορα καὶ κάθε βράδυ ἔμπαιναν μονάχοι στὸ σπιτάκι καὶ κοιμόνταν ὡς τὸ πρωί. Πρῶτος ξυπνοῦσε ὁ Ξυπνητήρης καὶ φώναζε «Κουκουρίκου!» Κι' ἡ φωνή του ξυπνοῦσε τὴ Μαρίτσα ποὺ ἔλεγε γελώντας: —«Ἄκου! χτύπησε τὸ ξυπνητήρι μας!..»

Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ εἶδε μέσα στὸ σπιτάκι, ἀπάνω σταχερα, ἐν' αὐγό. «Μπά! φώναξε. Ἡ Πουλάδα μας τὸκαμε αὐτό;»—«Ὄχι» τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Κατερίνα· «ἐγὼ τῆς τὸβαλα, γιὰ νὰ ξεγελαστῆ καὶ νὰ γεννᾷ κεῖ μέσα ταὐγά της.

—Μὰ γιατί, Κατερίνα; Ἂν δὲν τῆς ἔβαζες αὐτὸ τὸ αὐγό;..—Θὰ γεννοῦσε ὅπου ἔφτανε καὶ τρέχα γύρευε! Τώρα ὅμως ποὺ εἶναι ὁ φόλος...—Πιὸς φόλος, καλέ; — Νά, φόλο λένε ταῦγὸ ποὺ βάζουν γιὰ νὰ γεννοῦν οἱ κόττες σ' ἕνα μέρος.—Ἄ, δὲν τὸξερα!»

Πολλὰ πράμματα δὲν ἤξερε ἡ μικρὴ Μαρίτσα. Μὰ τώρα τὰ μάθαινε, ἕνα-ἕνα μὲ τὴ σειρά. Πόσα μαθαίνει κανεὶς στὴν ἐξοχή!

Καὶ χαρούμενη, ἡ Μαρίτσα περίμενε νἀρχίσῃ ἡ Πουλάδα της νὰ γεννᾷ. Ἡ μαμμά της τῆς εἶπε πὼς ταὐγά ἐκεῖνα δὲν θὰ πατρώγαν, παρὰ θὰ τῆς ἔβαζαν κι' ἄλλα, γιὰ νὰ τὰ κλώσσῃ καὶ νὰ βγοῦν κοττόπουλάκια. Τί χαρά!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΑΒΑ ἕνα γράμμα. Ὁ φίλος μας ***Φουτουριστής*** μοῦ τὸ ἔστειλε μόλις διάβασε τὴν Ἐπιστολή μου στὸ 10ο φύλλο γιὰ τὴ γλῶσσα. Ὅλα ἐκεῖνα ποὺ λέω κεῖ, τὰ παραδέχεται γιατ' εἶναι κι' αὐτὸς δημοτικιστής. Ἀγαπᾶ καὶ προτιμᾶ τὴ Δημοτική, πιστεύει πὼς αὐτὴ περισσότερο μαρτυρεῖ τὴν καταγωγή μας καὶ συμφωνεῖ πὼς δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ ξένοι ποὺ μᾶς κορόϊδευαν—ὅταν εἴχαμε γιὰ λογοτεχνικὴ γλῶσσα τὴν Καθαρεύουσα,—γλῶσσα φτιαστὴ ποὺ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς οὔτε τὴ μιλοῦσε οὔτε καλὰ-καλὰ τὴν καταλάβαινε. Ἀλλὰ ἔχει καὶ μιὰν ἀπορία ὁ ***Φουτουριστής***, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, μιὰν ἀντίρρηση: Τί θἄλεγαν, ρωτᾶ, οἱ ξένοι, ἂν μάθαιναν πὼς τὸ ἴδιο ὁ λαός μας δὲ μιλᾶ καὶ δὲν καταλαβαίνει τὴ Δημοτική, ὅπως τὴν κατάντησαν αὐτοὶ ποὺ τὴ γράφουν, καὶ πὼς πάλι ἔχουμε γιὰ λογοτεχνικὴ γλῶσσα ἕνα τεχνητὸ κατασκεύασμα, ποὺ οὔτε στὸ στόμα ὑπάρχει οὔτε στὸ νοῦ φτάνει τοῦ λαοῦ;

«Εἶναι ἡ ***ἐκφυλισμένη*** Δημοτική,—ἐξακολουθεῖ ὁ ***Φουτουριστής***,—ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζονται σήμερα οἱ ***περισσότεροι*** λογοτέχνες, μὰ ποὺ ἐμεῖς ποὺ τὴ διαβάζουμε, δὲν τὴν καταλαβαίνουμε. Ὁρίστε, ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ πῆ ***διαφεντεύω***, οὔτε ***ἀναπάντεχο***, οὔτε ***ἄφραστη ὀμορφιά***, οὔτε ***ὄξου!***» Κι' ἀραδιάζει ἀκόμα γι' ἀκατάληπτα τά: ***θυμητικό, κλινάρι, ἀκαταλαβίστικο, πατριδόχαρη, πνέμα.*** «Σ' ὅσους ἀποτάθηκα, προσθέτει, δὲν τὶς ἤξεραν οὔτε ἐγὼ ἄκουσα ποτέ μου νὰ τὶς λέῃ κανένας. Καὶ ρωτῶ: Αὐτοὶ ποὺ τὶς γράφουν, δὲν μᾶς λένε ποὺ τὶς βρήκανε, ποὺ τὶς ἀκούσανε;.. Πουθενά! Ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι κατασκεύασμα δικό τους, γλῶσσα τεχνητή, ***νεκρή***, ποὺ μόνο στὰ βιβλία τους ὑπάρχει. Κι' ἔτσι καταλήγουμε στὸν ἴδιο παρονομαστὴ μὲ τὴν Καθαρεύουσα. Οἱ ξένοι πάλι δὲν μᾶς γελοῦν;»

Κι' ἀκολουθεῖ ἕνα ὑστερόγραφο. Τὸ ἀντιγράφω κι' αὐτό, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστῆ: «Χθὲς στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο εἶδα τὸν ***Πειρασμό*** σ.. Δὲ βρίσκω λόγια νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου. Δεχθῆτε τὰ ταπεινά μου συγχαρητήρια».

Γιὰ νὰ δεῖξω τώρα στὸ ***Φουτουριστὴ*** τὴν πλάνη του,—μιὰ πλάνη ἄλλως τε ποὺ τὴν ἔχουν πολλοί, πάμπολλοι σήμερα,—θὰ πάρω πρῶτα μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις ποὺ κατηγορεῖ ὡς ἀκατάληπτες: ***Διαφεντεύω***=γνησιότατη δημοτικὴ λέξη, ποὺ τὴν ἀπαντοῦμε σὲ χίλια λαϊκὰ τραγούδια καὶ παραμύθια, ποὺ ἀκόμα τὴ μεταχειρίζεται ὁ λαὸς καὶ ποὺ σημαίνει παντοῦ βοηθῶ, νοιάζομαι, προστατεύω. Ὁ ***Φουτουριστὴς*** ἔπρεπε σὰν Ἕλληνας νὰ τὴν ξέρῃ. Γιὰ τὴν ἄγνοιά του, ὁπωσδήποτε, ἡ φτωχὴ λέξη δὲν φταίει κι' οὔτε βέβαια αὐτοὶ ποὺ τὴ μεταχειρίζονται. ***Ἀναπάντεχο*** = ἀπροσδόκητο, ἀπὸ τὸ ***παντέχω*** = περιμένω, προσδοκῶ. Ἰσχύουν τὰ ἴδια ποὺ εἶπα καὶ γιὰ τὸ διαφεντεύω.

Ἀκολουθεῖ μιὰ φράση: ***Ἄφραστη ὀμορφιά.*** Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νἆναι τόσο δυσκολονόητη: ***Ὀμορφιὰ*** θὰ πῇ ὀμορφιά. ***Ἄφραστη*** πάλι θὰ πῇ ἀνέκφραστη, ἀπερίγραπτη, ὑπερβολική, μεγάλη. Τὸ νόημα λοιπὸν βγαίνει καλά, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ τέτοιες ὀμορφιές. Ἕνα μόνο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ρωτήσῃ: Τὸ ἐπίθετο ***ἄφραστος*** εἶναι καθαυτὸ δημοτικό; Τὸ ***ἄβραστος*** ναί, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄφραστος ἀμφιβάλλω. Ὁπωσδήποτε, μιὰ ἀρχαία λέξη στέκεται καὶ στὴ γραφομένη Δημοτικὴ α', ὅταν ἐννοῆται εὔκολα ἀπὸ τὴ ρίζα της καὶ β', ὅταν τῆς πηγαίνῃ ἡ δημοτικὴ κατάληξη. Τὸ ***ἄφραστη*** ἐκπληρώνει καὶ τοὺς δυὸ ὅρους.

Ὄξου=ὄξω, ἔξω. Ὁ τύπος εἶναι δημοτικότατος, (ὅπως τὸ ***κάτου, πάνου, χάμου***,) κι' ὅλοι τὸν μεταχειρίζονται στὸ ἀστεῖο ἢ στὸ θυμωμένο ἐπιφώνημα: «Ὄξου!». Παραδείγματος χάρη ὅταν διώχνουν σκύλο. Ἀδύνατο νὰ πιστέψω πὼς ἂν ὁ ***Φουτουριστὴς*** ἔβλεπε σ' ἕνα βιβλίο μὲ ζωντανὸ διάλογο τὴ φράση: «Καὶ κλώτσησε τὸ σκύλο φωνάζοντας: —"Ὄξου!» δὲν θὰ καταλάβαινε τὴ λέξη. Φυσικά, λέμε καὶ ***ὄξω***, λέμε καὶ ***ἔξω***. Ἀλλὰ κατὰ τὴν περίσταση καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μιλεῖ. Ὥστε ἕνας λογοτέχνης τῆς Δημοτικῆς μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τοὺς τρεῖς τύπους, καθένα κεῖ ποὺ ταιριάζει.

Θυμητικό.—Λόγο τιμῆς ὁ ***Φουτουριστὴς*** δὲν καταλαβαίνει οὔτε τὸ θυμητικὸ καὶ κανένας ἀπ' ὅσους ρώτησε δὲν ἤξερε νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ; Ἀδύνατο! Τίποτε ἑλληνικώτερο ἀπὸ τὸ θυμοῦμαι, τὸ θυμίζω καὶ τὴν κατάληξη ***ικός***. Μόνο ποὺ ἡ λέξη αὐτὴ ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες, ἔχει δυὸ σημασίες: σημαίνει πρῶτα τὴ ***μνήμη***, δηλαδὴ τὴν ἰδιότητα τοῦ νοῦ νὰ θυμᾶται, («δὲν ἔχεις καλὸ θυμητικὸ» λένε) καὶ δεύτερο τὸ πρᾶγμα ποὺ μᾶς θυμίζει κάτι τί, τὸ ***ἐνθύμιο*** ὅπως τὸ λένε ἀλλοιώτικα, (γαλλικὰ souvenir.) Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σημασία, ἐν' ἀπὸ τὰ χαριτωμένα ποιηματάκια τοῦ μεγάλου Μαρκορᾶ ἐπιγράφεται «Θυμητικό». Μπορεῖ κανεὶς, τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μὴν τὸ ξέρῃ; Κι' ἐπειδὴ ὁ Α ἢ ὁ Β δὲν τὸ ξέρει, εἶναι τάχα ὑποχρεωμένος ὁ συγγραφέας νὰ μεταχειρισθῇ τὸ λιγώτερο δημοτικὸ ***ἐνθύμιο*** ἢ τὸ γαλλικὸ ***σουβνίρ***, σὰ γνωστότερο στὰ...καλὰ σπίτια; Ὄχι, ὄχι! Μόνο ὁ Α κι' ὁ Β, σὰν Ἕλληνες, χρωστοῦν νὰ μάθουν τὸ ***θυμητικό***. Σπουδάζεται κι' ἡ μητρική.

Κλινάρι—ὅταν ξέρῃ κανεὶς τὸ ***κλίνη***, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν καταλαβαίνῃ καὶ τὸ κλινάρι. Ἡ λέξη εἶναι γνήσια δημοτικὴ καὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς δόκιμους ποιητές μας τὴ μεταχειρίζονται. Ἂς πάῃ λοιπὸν κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸ θυμητικό.—***Ἀκαταλαβίστικο.*** Εἶναι ἴσως ἡ μόνη λέξη ποὺ κι' ἐγὼ θὰ τὴ σημειώνα, ὄχι σὰν... ἀκαταλαβίστικη,—Θέ μου, καὶ ποιὸς δὲν τὴν καταλαβαίνει;—ἀλλὰ σὰν ἀδόκιμη κι' ἀκαλαίσθητη. Κανένας λογοτέχνης μὲ γούστο δὲν πιστεύω νὰ τὴ μεταχειρίστηκε ποτέ. Ἐκτὸς ἂν τὄκανε κάποτε ξεπίτηδες, γι' ἀστεῖο, γιὰ σάτυρα. Εἰδεμὴ στὸ σοβαρὸ λόγο οἱ λέξεις ***ἀκατάληπτο*** κι' ***ἀκατανόητο*** ταιριάζουν πολὺ καλὰ κι' ἐννοοῦνται πολὺ εὔκολα.

Γιὰ τὸ ***πατριδόχαρη*** ὅμως, ὁ ***Φουτουριστὴς*** ἔχει κάποιο δίκιο. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ τί σημαίνει. Ἐξάπαντος δὲν εἶναι λέξη δημοτικὴ ἀλλὰ «δημοτικοφανής», φτιασμένη δηλαδὴ ἀπὸ τὸ συγγραφέα ὅπως θὰ τὴν ἔφτιανε κι' ὁ λαὸς ἂν βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ τὴ φτιάσῃ: Νὰ ἐκφράσῃ δηλαδὴ ἢ κάτι ποὺ κάνει τὴν πατρίδα νὰ χαίρεται ἢ κάποιον ποὺ χαίρεται γιὰ τὴν πατρίδα. Γιατὶ κάτι τέτοιο βέβαια θὰ σημαίνει. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς παρόμοια σύνθετα ἕνας συγγραφέας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φτιάνῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται, γιατὶ ἔτσι πλουτίζεται ἡ ποιητικὴ γλῶσσα. Ἀδιάφορο ἂν στὴν ἀρχὴ τὸ νόημά τους εἶναι κάπως ἀόριστο, διφορούμενο ἢ, ἂν δὲν τὸ καταλαβαίνῃ κανεὶς παρ' ἀπὸ τὰ «συμφραζόμενα». Τέτοιο εἶναι καὶ τὸ ***πολεμόκραχτη*** καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Βαλαωρίτη, τοῦ Παλαμᾶ κι' ἄλλων ποιητῶν μας.

Μένει ἡ λέξη ***πνέμα*** ἢ ***πνέμμα.*** Ὁ ***Φουτουριστὴς*** δὲν τὴν ξέρει... Μὰ τότε λοιπὸν δὲ θὰ ξέρῃ οὔτε τὸ ***ψέμα*** ἢ ***ψέμμα***, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τὸ πιστεύω! Φτιαστὴ λέξη; Κάθε ἄλλο! Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ποὺ ἔκαμε τὸ ***ψεῦμα*** ***ψέμμα***, ἔκαμε καὶ τὸ ***πνεῦμα-πνέμμα.*** «Ψεῦμα» μάλιστα δὲ λέει ποτέ. Ἂν λέῃ ὅμως κάποτε κεῖ «πνεῦμα», εἶναι γιατὶ τὸ συνήθισε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ σέβεται γιατ' εἶναι καὶ... ἅγιο.

Ἐδῶ τελειώνουν οἱ «ἀκαταλαβίστικες» λέξεις τοῦ ***Φουτουριστῆ.*** Στὸ ἐρχόμενο θὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα' ἢ καλύτερα, θὰ ἐξετάσουμε πόσο εἶναι ὀρθὸ τὸ συμπέρασμα τοῦ ***Φουτουριστῆ***, πὼς ἡ γλῶσσα ποὺ γράφουν σήμερα οἱ λογοτέχνες, εἶναι Δημοτικὴ ἐκφυλισμένη, ἀκατάληπτη, ἀμίλητη, νεκρή...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια
Χτίζει ἀνώγια καὶ κατώγια.
Κι' ἄλλος ποὺ τὸ ἴδιο ἀξίζει,
Μὲ τὰ λόγια τὰ γκρεμίζει.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ Πετρούλα

Ἀπὸ κεῖ, ὁ Γεροθωμάς, μὲ τὴ Μαρίκα πῆγε στὴν Ἀγορά, ὅπου πάντα ἔκανε καλὲς δουλειές. Γιατὶ οἱ χωριάτισσες ποὺ ἔμπαιναν καθεμέρα στὴν πόλη νὰ πουλοῦν τὰ προϊόντα τους, εἶχαν βέβαια κι' ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ παιδάκια ποὺ τἄφτιαναν στὸ χωριὸ μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοὺς φέρουν κανένα ὄμορφο πρᾶμμα νὰ παίξουν. Καὶ τί πιὸ ὄμορφο ἀπ' τοὺς μύλους τοῦ Γεροθωμᾶ ποὺ ἤταν καὶ τόσο φτηνοί; Τοὺς προτιμοῦσαν λοιπόν. Κι' ἐπειδὴ οἱ χάρτινοι μύλοι χαλοῦν γρήγορα κι' εἶναι ἀνάγκη ν' ἀγοράζῃ κανεὶς συχνά, ἡ Ἀγορὰ ἤταν τὸ «μεταλλεῖο» τοῦ Γεροθωμᾶ.

Περνῶντας, ἄκουσε μιὰ φωνὴ εὔθυμη καὶ ζωηρή:

«— Ἔ, Γεροθωμᾶ!... Ἀπὸ δῶ! ἔ!.. Καλημέρα!... Ἔτσι ξεχνοῦν τὶς παλιὲς φιλενάδες;»

Γύρισε, γνώρισε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ φώναζε καὶ τὴν πλησίασε.

«— Μπά, μπά!.. Καλέ, τί γίνεσαι, κυρὰ-Πετρούλα;.. Δεκαπέντε μέρες ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ, καϊμένη μου! Μὴ παντρεύτηκε; ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου...»

Ἡ Πετρούλα ἔδαλε τὰ γέλια κι' ἀποκρίθηκε:

«— Κόντεψα νὰ πάω στὸν ἄλλο κόσμο, κὺρ-Γεροθωμᾶ μου! Μὰ φαίνεται πὼς ἔχω ἀκόμα μέρες νὰ ζήσω... Καὶ σὺ τί κάνεις; πῶς πᾶν οἱ μύλοι;.. Μπά, μπά! ἔχεις βλέπω καὶ συντροφιά. Ἀπὸ ποῦ τὸ συμμάζεψες αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;»

—«Καλὰ λὲς τὸ συμμάζεψα, τὸ βρῆκα στὸ δρόμο μισοπεθαμένο».

—«Μπά, μπά. μπά!.. Ἀλήθεια; Γιὰ πές μου, στὴ ζωή σου, ποῦ πῶς τὸ βρῆκες; Καὶ γιὰ τὸ χασομέρι, ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ σοῦ ἀγοράσω δέκα μύλους».

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε κι' ὁ Γεροθωμάς. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ λέῃ τῆς Πετρούλας τὴν ἱστορία. Κάθε τόσο, ἡ χωριάτισσα ἔκοβε τὴ διήγησή του μὲ τὰ πιὸ θαυμαστικὰ ἐπιφωνήματα. Κι' ὅταν ὁ γέρος ἔφτασε στὸ πλούσιμο τῶν τζαμιῶν, ἡ Πετρούλα πῆρε δυὸ μῆλα καὶ τἄδωσε τῆς Μαρίκας.

Ἡ μικρὴ ἔφαγε μὲ χαρὰ τὸ ἕνα, μὰ τὸ ἄλλο τὸ φύλαξε στὴν τσέπη της κι' εἶπε:

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ μπάρμπα-Γεροθωμά.

— Ἰδές, ἰδὲς καρδιὰ ποὺ τὴν ἔχει! φώναξε ἡ Πετρούλα.

Καὶ πῆρε τὴ Μαρίκα στὴν ἀγκαλιά της κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ καὶ νὰ τὴ σφίγγῃ τόσο δυνατά, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ.

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ πουλάκι μου! ἔλεγε. Τί ὄμορφο κοριτσάκι καὶ τί καλό!

Ὅταν ὁ Γεροθωμὰς τέλειωσε τὴν ἱστορία του, εἶδε τὰ μάτια τῆς Πετρούλας δακρυσμένα. Κι' αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε, γιατὶ ἴσα-ἴσα λογάριαζε νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη της γιὰ τὸ μέλλον.

— Καὶ δὲ μοῦ λὲς τώρα, τὴ ρώτησε, τί νὰ τὸ κάμω αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

— Καὶ ρωτᾷς, Γεροθωμά μου; τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲ θὰ πᾶς βέβαια νὰ τἀφήσῃς ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκες, οὔτε νὰ τὸ παραδώσῃς σ' ἐκείνους τοὺς κακούς! Θὰ τὸ κρατήσῃς, νά!

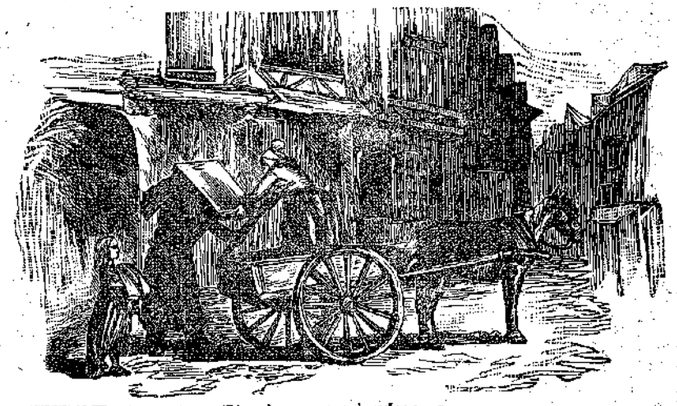

«Τὰ φόρτωναν στὸ κάρρο...»

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Γεροθωμάς. Μὰ φοβᾶμαι, καϊμένη. Ἔ ρωξέγὼ ἀπὸ παιδιά; Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶχα!

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Νὰ ποὺ ἔχεις τώρα. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο πρᾶμμα νὰ μεγαλώσῃ κανένας ἕνα μικρὸ παιδί... Στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ ξεπουλήσω ἢ, καλύτερα, πές μου ποῦ κάθεσαι· θἀρθῶ ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ πῶ τί χρειάζεται. Θέλεις;

— Ἄκου λέει!..

Κι' ὁ Γεροθωμὰς ἡσύχασε. Γιατὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε γιὰ τὰ ἔξοδα· φοβόταν μόνον ποὺ δὲν ἤξερε ἀπὸ ἀνατροφὴ παιδιοῦ. Ἀφοῦ ὅμως ἡ Πετρούλα προσφερόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸ πρᾶμμα τοῦ φαινόταν πιὰ εὐκολώτατο.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μαρίκα μάζευε τὰ ψτερὰ μιᾶς κόττας ποὺ εἶχε μαδήσει ἡ Πετρούλα. Ὕστερα δοκίμασε νὰ τὰ δέσῃ σ' ἕνα ραβδάκι ποὺ κρατοῦσε· δὲν τὸ κατάφερνε δμως καὶ στενοχωριόταν. Τὴν εἶδε τότε ἡ Πετρούλα καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί πολεμᾶς αὐτοῦ νὰ κάμῃς μικρούλα μου;

— Μιὰ σκούπα, γιὰ νὰ σαρώνω τὴν κάμαρά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρίκα.

— Ὦ, τὴ νοικοκυρούλα μου νὰ τὴ χαρῶ! Εἶδες ἐκεῖ τί σκέφτηκε; Ἔλα δῶ νὰ στὰ δέσω ἐγώ... Νά, ἰδὲς τί ὄμορφη σκουπίτσα! Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τώρα καὶ κάτι ἄλλο; Νὰ πάρῃς ὅλ' αὐτὰ τὰ ψτερὰ ποὺ εἶναι χάμω,—στὰ χαρίζω,—νὰ τὰ δέσῃς ἀπὸ λίγα-λίγα καὶ νὰ κάμῃς σκουπίτσες νὰ τὶς πουλήσῃς. Μιὰ πενταρίτσα ἡ μιά, ὅλοι θἀγοράσουν.

— Ἔτσι θὰ βγάζω καὶ τὸ ψωμάκι μου! φώναξε ἡ Μαρίκα. Τί χαρὰ μου νὰ βγάζω κι' ἐγὼ τὸ ψωμάκι μου!

— Τὸ καϊμένο! Εἶδες ἐκεῖ τί καλὴ γνώμη ποὺ ἔχει; Μὰ σύ, Γεροθωμά μου, βρῆκες θησαυρό! Σὲ καλοτυχίζω.

— Εὐχαριστῶ, Πετρούλα μου, καὶ σάφινω γειά. Ὅπως εἴπαμε!

«Νὰ πουλῇ μαντήλια...»

— Ναί, ναί, θἀρθῶ! Στὸ καλὸ γειά σας!

* * *

Ἡ Πετρούλα ἤταν μιὰ καλὴ γυναῖκα ἴσαμε πενήντα χρονῶν, χωρὶς παιδιά, γιατὶ δὲν παντρεύτηκε ποτέ της. Εἶχε ἕνα καλό χτῆμα, ἔκανε τυρί, βούτυρο, φροῦτα, καὶ τἄφερνε μόνη της στὴν ἀγορὰ καὶ τὰ πουλοῦσε. Καὶ κόττες ἔφερνε, κι' αὐγὰ καὶ λαχανικὰ κι' ὅ,τι ἄλλο. Δὲ ντρεπόταν νὰ τὰ πουλᾷ, ἡ ἴδια, γιατὶ ἂν κι' εἶχε τὸν τρόπο της, δὲν ἤταν καθόλου ψωροπερήφανη. Ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ κι' αὐτὴ μεγάλωσε τὰ παιδιὰ τῆς ἀδερφῆς της ποὺ ἤταν χήρα. Καὶ ξέροντας αὐτὸ ὁ Γεροθωμάς, χαιρόταν ποὺ ἡ καλὴ γυναῖκα συμπάθησε τόσο τὴ Μαρίκα του.

Ἡ χαρά του ὅμως κόπηκε ὅταν ἔφτασε στὴ γειτονιά του κι' ἔγεινε πολὺ σκυθρωπὸς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του. Μὰ κι' ἀφοῦ μπῆκε στὴν κάμαρά του κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐξακολούθησε νὰ εἶναι σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος. Γιατί, περνῶντας, εἶχε ἰδεῖ κάτι ἄσχημα πράμματα, ποὺ ἄλλη φορὰ δὲν τὰ πρόσεχε, δὲν τὰ παρατηροῦσε.

Εἶδε, ἄξαφνα, τὸ γειτονά του κουρελὰ νὰ πουλᾷ μαντήλια σ' ἕναν ὑποπτο ἄνθρωπο. Καὶ ποῦ τὰ βρῆκε τὰ μαντήλια ἕνας κουρελάς; Κανένας δὲν πετᾷ στὰ σκουπίδια καινούργια μαντήλια. Θὰ τὰ εἶχε κλέψει!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 11

'Απόψε, πλάϊ μου κάθησε
σὰ σκεφτική κυρία,
'Η σύμηση, κάποια παιλὰ
νὰ διηγηθεῖ ἱστορία.

Ξενυχτισμένοι θεατές,
τοῦ δρόμου τὰ φανάρια
Κι' οἱ σκεφτικὲς οἱ πιπεριὲς
τονίζουν κάποιαν ἄρια.

Στὶς πλάκες τοῦ λιθόστρωτου
θρηνολογάει ἡ βροχή,
Κάποιος σβησμένος ἀμανὲς
στὴ μοναξιὰ ἀντηχεῖ...

'Απόψε πλάϊ μου κάθησε,
σὰ σκεφτική κυρία,
'Η Θύμηση τὴ θλιβερὴ
νὰ διηγηθεῖ ἱστορία...

Πρώην *Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας*

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 14

Ρίχνω μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα κανάτι μπροστά μου: «Τίποτα δὲν εἶσαι σύ! ἕνα ἄψυχο πρᾶγμα, ἕνα στοιχεῖο γιὰ νὰ ὑπηρετῆς τὸν ἄνθρωπο, τ' ἀκούς;..» Τὸ νερό, ἥσυχο, φάνηκε σὰ νὰ τάραξε λιγάκι τὴν ἐπιφάνειά του κι' ἐνόμισα πὼς μοῦ μίλησε, πὼς μοῦπε κάτι...

Πάει! πέρασε κι' αὐτό.

Σὲ λίγες μέρες, τὸ νερὸ ἐκεῖνο εἶχε ἐξατμισθεῖ.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἔπιασε μιὰ δυνατὴ βροχή. Τὸ νερὸ ἔπεφτε ἄφθονο στὸ χῶμα καὶ τὸ μούσκευε. Θυμάζω ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ τί μοῦ τὶς ὡραῖες αὐτὲς σταγόνες. 'Ξεφνα μοῦ φάνηκε—φαντασία—πὼς ἤταν τὸ ἴδιο νερὸ ποὖχε κάποτε ἐξατμισθεῖ. Μπά! καὶ γιατὶ τάχα νὰ μὴν ἤταν τὸ ἴδιο; 'Εξατμιζόμενο ἔγεινε σύννεφο, ἔμεινε κάμποσο στὸν οὐρανό, ὑγροποιήθηκε καὶ-πάνω κι' ἔπεσε στὴ γῆ σὰ βροχή. Καὶ τώρα μὲ περιφρονεῖ. Ναί, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ λέγη: «Χά, χά! ἐγὼ εἶμαι τὸ νεράκι τοῦ κωνατιοῦ, τὸ τιποτένιο πρᾶγμα! Μὲ βλέπεις ὅμως; 'Εκανα ὁλόκληρο ταξεῖδι στὸν ἀέρα, ἀνέβηκα σὰ οὐράνια καὶ ξαναρθα πάλι στὴ γῆ.. 'Ε! σύ, κύριε ἄνθρωπε, μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο;» Παρακολουθώντας μὲ τὸ μάτι τὶς σταγόνες ποὺ πέφτανε, ἔβλεπα νὰ χάνωνται σχεδὸν ἀμέσως: ἡ γῆ τὶς ἀπορροφοῦσε, τὶς κατάπινε... Χά, χά! γέλασα τότε κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου...

Πέρασε κι' αὐτό.

Ὁ χειμώνας ἔφυγε καὶ τὸν διαδέχτηκεν ἡ ἄνοιξη. Βρισκόμουνα στὴν ἐξοχή, σ' ἕνα ὡραῖο μέρος κι' ἔβλεπα τὸ νερὸ—πάντα τὸ νερό!—νἀναβλύζῃ σὰν κρύσταλλο ἀπὸ μιὰ πηγή. Τὸ θαύμαζα... 'Αχ, Θέ μου! μά... ἀπ' τὴ γῆ δὲν ἔρχεται κι' αὐτό; Βέβαια, χωρὶς ἄλλο, θἆναι τὸ νερὸ ἐκεῖνο τῆς βροχῆς ποὖβλεπα κάποτε μὲ γέλιο καταφρόνιας νὰ τὸ ἀπορροφᾷ ἡ γῆ! Γιὰ μιὰ σκιμὴ μοῦ φάνηκε—φαντασία.—πὼς οἱ σταγόνες του μὲ κοίταξαν μ' εἰρωνεία. «Ἄνθρωπε, ψεύτρ ζε τὸ κύλισμά του, ἐσύ'σαι τὸ τιποτένιο πρᾶγμα! 'Εγὼ εἶμαι ἀνώτερό σου: 'Ερχομαι τώρα ἀπ' τὰ ὕψκατα τῆς γῆς. Γιὰ κοίταξε καὶ θαύμασέ με: ἐπισκέφτηκα τὸν ἐπίγειο, τὸν οὐράνιο καὶ τὸν ὑπόγειο κόσμο. Ὅλα τὰ εἶδα. Κι' ἐσύ;..»

Πανταχοῦ Παρὼν

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

'Αριθ. 'Εγκρ. 21

«Δὲν θὰ ἔλθῃ χειμώνας;» μὲ ρωτοῦσε κάθε πρωὶ ἡ μικρή μου ξαδέλφη, ποὺ ἀπὸ καιρὸ φιλοξενοῦσαμε.

«Καὶ δὲν ἔχουμε τώρα χειμῶνα; βρέχει, κάνει κρύο, φυσάει ἀέρας... τί ἄλλο θέλεις;

—Νὰ χιονίσῃ!» μοῦ ἀποκρίθηκε παραπονεμένη.

Καὶ πῆγε στὸ παράθυρο, καὶ ἀκούμπησε τὸ ξανθό της κεφαλάκι στὸ τζάμι, κι' ἔμεινε πολλὴν ὥρα σκεπτική.

Τί νὰ σκέπτεται; ἴσως νοσταλγεῖ τὴν πατρίδα της μὲ τὰ ἀτελείωτα δάση καὶ τοὺς λευκοὺς χειμῶνας καὶ θὰ ἤθελε νὰ χιονίσῃ, γιὰ νὰ βρῇ κ' ἐδῶ λίγη Γερμανία... Μὰ ἄδικα περιμένεις, μικρούλα μου! στὴν 'Ελλάδα μας μὲ τὴ γλυκειὰ της φύση δὲν χιονίζει εὔκολα, καὶ ἂν τὸ στρώσῃ καμμιὰ φορά, μόνο γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ εἶναι· ἔπειτα λάμπει πάλι ὁ ὡραῖος ἥλιος στὸν καταγάλανο οὐρανό.

Δούκισσα τοῦ Δάντσιχ

Η ΑΛΕΠΟΥ

'Αριθ. 'Εγκρ. 19

Μιὰ μέρα ἡ ἀλεποῦ εἶδε νὰ ἔρχονται δυὸ ψαράδες. 'Ἤκαν μέσα σένα ἁμάξι, καὶ εἶχαν μεσ' στὰ καλάθια τους φρέσκες ρέγκες καὶ χέλια. 'Αμέσως ἡ ἀλεποῦ σέρνεται ὧς τὸ μέσο τοῦ δρόμου, ξαπλώνεται, ἀνοίγει τὰ πόδια της, κρεμᾷ τὴ γλῶσσα της ἔξω, μένει ἀκίνητη, μ̓ἕνα λόγο, κάνει τὴν ψόφια. Τὸ ἁμάξι προχωρεῖ. 'Ενας ἀπὸ τοὺς ψαράδες τὴν βλέπει, εἰδοποιεῖ καὶ τὸ σύντροφό του, καὶ οἱ δυὸ μαζὺ κατεβαίνουν, καὶ τὴν πλησιάζουν. Τὴν σκουντοῦν, τὴν τραβοῦν, καί, ἐπειδὴ ἐκείνη τοὺς ἔβλεπε ἀκίνητη, τὴν πιάνουν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὴν πετοῦν μέσα στ' ἁμάξι, ἀνάμεσα στὰ καλάθια, ἀνεβαίνουν κι' αὐτοὶ καὶ τἀμάξι ξεκινᾷ.

Τότε, ἐνῷ οἱ ψαράδες χαιρόνταν γιὰ τὴ γοῦνα ποὺ ἀπόκτησαν ἔτσι εὔκολα, ἡ ἀλεποὺ ἁπλώνει μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸ πόδι της σ' ἕνα καλάθι, τραβᾷ δύο-τρεῖς ἀπὸ τῆς πιὸ παχειὲς ρέγκες, καὶ τὶς τρώει. Τὸ ἴδιο κ' ἀπ' τὸ γειτονικὸ καλάθι, τραβᾷ πέντ' ἕξη χέλια· κ' ἀφοῦ πιὰ ἐχόρτασε καλά, πηδᾷ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἀπὸ τἀμάξι καὶ δρόμο! 'Οταν πιὰ ἤταν μακρυά, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Μοιράσθηκα μὲ σᾶς, καλοί μου ψαράδες, τὰ παχιὰ ψ ρια σας, μ' ἄφησα καὶ γιὰ σᾶς μερικά.»

Οἱ ψαράδες ἔκπληκτοι φωνάζουν «ἡ ἀλεποῦ! ἡ ἀλεποῦ!» Μὰ τί μπορούσαν πιὰ νὰ κάμουν;

(Κατὰ τὸ γαλλικό.)

Ταμερλάνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Απρόοπτο, στὸ τραπέζι:
— Χόρτασες, Δήμητρά μου;
Κι' ἡ λαίμαργη μικρή:
— Θὰ χορτάσω, θεῖε μου.

Ρωμαντικὸς

***

'Ο Μίμης, ἀπ' τὸ δρόμο, φωνάζει τὸ φίλο του:
— Γεώργοοο!.. Γεώργοοο!..
'Ο Γεώργος βγαίνει στὸ παράθυρο.
— Τί θέλεις, Μίμη;
— 'Απάνω εἶσαι;

Σάνθιππος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 16 Φεβρουαρίου 1925

ΚΑΘΩΣ ἐδήλωσα στὸ προηγούμενο, τώρα δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα Συναργασίας κομμάτια ἀπ' ὅλους. 'Απ' αὐτά, ποὺ θὰ εἶναι βέβαια πολλά, θὰ διαλέγω καὶ θὰ ἀγκρίνω μὲ αὐστηρότητα τὰ καλύτερα. (Κι' ἡ αὐστηρότη αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη, γιατὶ ἂν ἔκρινα μ' ἐπιείκεια θὰ μαζευόνταν τόσα πολλὰ ποὺ θἆταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουν ὅλα!) Τἄλλα θὰ τἀπορρίπτω καὶ γιὰ καθένα θὰ λέγω γιὰ ποιὸ λόγο. 'Η κριτική αὐτή, τόσο ὠφέλιμη γιὰ ὅλους, θἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο. — Θυμίζω ὅτι κομμάτια ποὺ δὲν ἐκπληροῦν τοὺς ὅρους τοῦ 'Οδηγοῦ, ἀπορρίπτονται χωρὶς κἂν νὰ διαβασθοῦν.

'Ο Σύλλογος τῶν πρώην φαγᾶδων «Περίδρομος» διαλύθηκε. 'Ακούστε ὅμως τί καὶ τί ἔκαμε... πρὶν διαλυθῇ: 'Ἔξη μεγάλους Διαγωνισμοὺς. 'Οκτὼ ἑτήσια κι' ἕνα ἐξάμηνο ἐκσπαθώματα: Χρηματικὴ συνδρομὴ σὲ κάποιο ἄπορο προσφυγόπουλο. Πρωτοχρονιάτικο δῶρο (μιὰ βασιλόπιτα) στὴ Διάπλασι. Μηνιάτικη ταχτικὴ ἐ-δοση μικροῦ περιοδικοῦ γιὰ τὰ μέλη του «Τὸ Νέκταρ». Καὶ τέλος εἰσφορὰ 15δ δρ. γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου. 'Ολ' αὐτὰ στὸ διάστημα δυὸ μόνον ἐτῶν. Δὲν ἀξίζουν λοιπὸν τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήρια τὰ μέλη κι' ὁ ἀκούραστος Πρόεδρός του *Παντοχοῦ Παρών*;

'Αδελφὴ Συνδρομητρίας, ἀνώνυμη, ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου κι' ἐδιάβασε τὸ ἀπόσπασμα τῆς μεταφράσής σου ἀπὸ τὸν πρόλογο τῶν «Στοχασμῶν» τοῦ Λεοπάρδη. Ναί, μεταφράζεις πολὺ καλὰ καὶ, ἀφοῦ ξέρεις ἰταλικὰ καὶ γαλλικά, θὰ μποροῦσες νὰ ἐργασθῆς σ' ἕνα ἐκδοτικὸ Κατάστημα ὡς μεταφράστρια φιλολογικῶν βιβλίων. 'Αν θέλῃς λοιπόν, ἔλα νὰ ἰδῇς τὸν κ. Ξ., νὰ σοῦ δώσῃ κανένα συστατικὸ καὶ νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔστειλες γιὰ τὴν ἀπάντηση, γιατὶ δὲ χρειαζότον καμμιὰ πληρωμή.

'Α. τί συγκινητικὸ αὐτὸ ποὺ μὲ τόση ἀφέλεια καὶ συντομία μοῦ διηγεῖται στὸ σημερινό του γράμμα ὁ *'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως*! «Μάθε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ πατέρας μου ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερική. 'Οταν, ἀπάνω στὸ ἀπόρι, τὸν χαιρέτησα, δὲ μὲ γνώρισε καὶ μὲ ρώτησε τίνος εἶμαι, γιατὶ ἐγὼ σκοπίμως δὲν τοῦ φανερώθηκα αὐθύς. Δὲν κρατήθηκα ὅμως κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. Τότε τὸ κατάλαβε καὶ μ'ἀγκάλιασε καὶ δὲ φαντάζεσαι τί ἔγεινε...»—"Ω, τὸ φαντάζομαι, ἀγαπητέ μου, τὸ φαντάζομαι πολὺ καλά! 'Ἀφοῦ ἔκλαψα κι' ἐγὼ διαβάζοντας αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές σου... Τὰ φύλλα τοῦ Ψ. τὰ ἔστειλα τὴν 3 Ἰαν.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλή μου *Λενίτσα*, ποὺ ἂν καὶ μεγάλη, μ'ἀγαπᾷς ἀκέμη περισσότερο κι' ἀπὸ τότε ποὺ ἤσουν μικρή, κι' ποὺ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μ' ἔχῃς σύντροφο ἀχώριστο. Τὸ ἐξῆλθοντο γράμμα σου μὲ συγκίνησε βαθιὰ κι' ἐλπίζω νὰ βρίσκῃς κάποιο-κάποιο λίγον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς.

Δούξ τοῦ Κένε, εὐχομαι κάθε πρόσδο στὸν 'Ἀθήτητό» σας κι'ἐλπίζω νἀντικαταστήσῃ στὴ δράση τὸν διαλυθέντα «Περίδρομο» ποὺ γι' αὐτὸν γράφω παρακάτω. 'Οπωσδήποτε εὐχαριστῶ καὶ σένα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη ποὺ ἱδρύσατε Σύλλογο γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Καθόλου δὲν μὲ κουράζει ἡ συχνή σου 'Αλληλογραφία, *'Αλκηστις*, ἀπεναντίας μοῦ προξενεῖ μεγάλη εὐχαρίστηση. Γιατὶ γράφεις πράγματα ἐνδιαφέροντα,—καὶ μένα μ'ἐνδιαφέρουν ποὺ οἱ ἐλικρινεῖς ἐντυπώσεις, κρίσεις καὶ ἐξομολογήσεις τῶν φίλων μου, σὰν αὐτὲς ποὺ μοῦ κάνεις ἐσὺ συχνά, — γιατὶ ξέρεις νὰ τὰ γράφῃς ὅμορφα καὶ γιατὶ ἀκόμα τὸ γράψιμό σου εἶν' εὐανάγνωστο. — Καταλαβαίνω τὴν ἐντύπωσή σου ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ἐκεῖνό ποὺ σοῦ σύστησαν στὸ σχολεῖο: "Οποιος συνήθισε νὰ διαβάζῃ τὸ δικό μας, πολὺ δύσκολα εὐχαριστεῖται μὲ ἄλλο!

Πολλὰ περιμένω ἀπὸ τὸ Σύλλογό σας, *'Ἄθω*, ποὺ εἶναι καὶ ὁ μόνος πιὰ στὴν πόλη σας. Τὴν καλή σου μηνέρη, τὴν παλιά μου φιλενάδα, — ποὺ μάγαποῦσε τότε τόσο ὥστε μὲ εἶχε καὶ στὸ προσκεφάλι της, — τὴν εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ σοῦ ἐρωτεῖ τὴν ἀγάπη της καὶ σοῦ λέει νὰ μὴ μᾶφήσῃς ποτέ, «γιατὶ δὲν εἶμαι μόνα γιὰ παιδιά, παρὰ καὶ γιὰ ἄντρας, γιὰ γυναῖκες, γιὰ γέρους καὶ γιὰ γριές.

Τὸ γράμμα σου *Σάνθιππε*, τὸ διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Κι' οἱ περιγραφές σου ὡραῖες κι' οἱ κρίσεις σου σωστές. Ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴ λέξη «Ρωμιός» μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ. Πραγματικῶς, ἄλλη φορὰ αὐτὸ ἦταν τὸ ἐθνικὸ ὄνομα τῶν νεωτέρων 'Ελλήνων. Οἱ δημοτικιστὲς μάλιστα τῆς Σχολῆς τοῦ Ψυχάρη, βοκίμασαν νὰ τὸ ξαναφέρουν καὶ νἀντικαταστήσουν μὲ αὐτὸ τὸ "Ἑλληνας - 'Ελλάδα - ἑλληνικό, λέγοντας παντοῦ Ρωμιός, Ρωμιοσύνη, ρωμέικο, ὅπως κι' οἱ παλιοί μας. *Δὲν τὸ κατάφεραν* ὅμως, γιατὶ τὸ Ρωμιός, ὅσο δημοτικὸ κι' ἂν ἦταν, εἶχε πάρει μὲ τὸν καιρὸ κακὴ σημασία καὶ θύμιζε μάλλον τὰ κακὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν νεωτέρων 'Ελλήνων. "Ετσι ἔμεινε μόνο γιὰ τὴ σάτυρα, (ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ π: χ:) κι' ὡς ἐθνικὸ ὄνομα, σεβαρό, μεταχειριζόμαστε τώρα μόνο τὸ "Ἑλλην. "Ἑλληνας, Νεοέλληνας, νεοελληνικὸ κτλ.— 'Οπωσδήποτε, στὴ Λογοτεχνία τῶν τελευταίων τριάντα χρόνων, συχνὰ ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τὰ Ρωμιός-Ρωμοσύνη μὲ καλὴ σημασία.

'Η *'Αθηναΐς* μοῦ γράφει: «Τὴν *Σένη*, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο δραματάκι ποὺ μᾶς ἔγραψε πέρσι ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, θὰ τὸ παραστήσουν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὰ παιδιὰ τοῦ Δημ. Σχολείου Διδυμοτείχου. Σ' ἠν τελευταία πρόβα ποὺ τὴν ἄκουσε ἡ ἐξαδέλφη μου, ἔκλαψε. Δυπήθηκα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ πάω κι' ἐγώ, γιατὶ εἶχα πολὺν πυρετὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα». —Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο κι'εὐχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα πὼς ἔγεινες ἀντελῶς καλά.

«Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σοῦ φανερώσω τὸ θαυμασμό μου, — μοῦ γράφει τὸ *Χαμόγελο*,—γιὰ τὶς ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. Μὰ εἶναι κάτι τέλειοι! Τόσο καλὰ διαλεγμένες, τόσο ψυχολογημένες, ὥστε μέσα σ' ἕνα συμπληρωμένο τετράδιο νὰ βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένο τὸ χαρακτήρα ἐκείνου ποὺ ἀπαντᾷ... Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀντὶ *Τὰ Μικρὰ μου Μυστικά*, κάθε τετράδιο ἔπρεπε νὰ γράφῃ ἀπὸ πάνω: *'Ο χαρακτήρας μου*.» — Δυσόχαρτο σοῦ ἔστειλα. 'Αλλὰ σὲ τί φοβήθηκες μὴ σὲ παρεξηγήσω;

'Η *'Ηρωΐκη Θέσσα*, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τοὺς 'Αμερικανούς, μοῦ γράφει ὅτι κι' οἱ 'Αμερικανίδες δασκάλισσες τοῦ σχολείου της εἶναι σὰν παιδιά. "Αξαφνα σὲ μιὰ ἐσπερίδα τῶν ἐσωτερικῶν, ντύθηκαν ὅλες σὰν κορίτσακια ὀκτὼ χρονῶν κι' ἔπαιξαν μὲ τὶς μαθήτριές τους, ντυμένες κι' αὐτὲς τὸ ἴδιο, τὰ πιὸ παιδικὰ παιχνίδια. Τί ὡραῖα!

"Ενας συνδρομητὴς —δὲν θέλω νὰ πῶ ἐδῶ τὸνομά του,— ποὺ τοῦ δημοσίευσα τελευταία κάποιο ἔργο σὰν Σελίδα, μοῦ παραπονιέται α') ὅτι τοῦ τὸβαλα σὲ ἄσχημη θέση καὶ β') ὅτι τοῦ τὸ χάλασα(!) μὲ τὶς διορθώσεις ποὺ τοῦ ἔκαμα. Γιὰ τὸ πρῶτο, βεβαιώνω τὸ φίλο μου ὅτι στὴ Σελίδα μου ἄσχημη θέση δὲν ὑπάρχει κι' ὅτι τὴν ἴδια τιμὴ παίρνουν καὶ τὸ πρῶτο κομμάτι καὶ τὸ τελευταῖο. Γιατὶ δὲν τὰ κατατάσσω κατὰ τὴν ἀξία, παρὰ κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκταση τοῦ καθενός. Προσέχω δηλαδὴ νὰ μὴν εἶναι κοντὰ-κοντὰ δυὸ ποιήματα καὶ νὰ προηγοῦνται τὰ σαβαρὰ ἀπὸ τἀστεῖα. 'Αλλὰ καὶ πάλι, ὅταν δὲν ἔρχονται καλὰ στὴ σελίδωση, μπορῶ ἐξαιρετικὰ νὰ βάλω πρῶτα ἕνα ἀστεῖο καὶ κρατῶ ἕ α σαβαρό. — "Οσο γιὰ τὸ δεύτερο, βεβαιώνω πάλι τὸ φίλο μου πὼς μὲ τὰ διορθώματα ποὺ τοῦ ἔκαμα, τὸ ἔργο του ἔγινε καλύτερο. Φυσικά, ἦταν καλὸ· καὶ γι αὐτὸ ἔκαμα τὸν κόπο νὰ τὸ διορθώσω· ἀλλοιώτικα θὰ τὸ πετοῦσα. Δὲν ἤθελα ὅμως νἀκούσω καὶ π ραπονα γιὰ τὸ εὐχαριστῶ τοῦ κόπου μου.

"Αν ἐδημοσίευα ἐδῶ τὸ ἔργο του ὅπως μοῦ τὸ ἔστειλε, θὰ ἔβλεπαν ὅλοι τὴ διαφορὰ καὶ θὰ ἔλεγαν τοῦ φίλου μου πόσο ἔχει ἀδικο νὰ τὸ νομίζῃ χαλασμένο. 'Οπωσδήποτε, καλὰ ἢ κακά, γιὰ λόγους ποὺ τοὺς ξέρω μόνο ἐγώ, πρέπει νἄχω τὸ δικαίωμα νὰ διορθώνω ὅπως θέλω ὅ,τι δημοσιεύω στὸ φύλλο μου. Γι'αὐτὸ στὸ ἑξῆς θέλω νὰ εἶμαστε ἐξηγημένοι: "Οποιος ἐννοεῖ νὰ δημοσιεύεται τὸ ἐγκρινόμενο ἔργο του χωρὶς καμμιὰ ἀλλαγή, ἔτσι ὅπως τὸ στέλνει, (ποὺ εἶναι βέβαια ἐπίσης δικαίωμά του,) νὰ τὸ *σημειώνει ἀπὸ κάτω*. "Ετσι δὲν θὰ τὸ ἐγκρίνω, παρὰ μόνο ἂν θὰ τὸ κρίνω δημοσιεύσιμο χωρὶς ἀλλαγές. Καὶ θὰ λείπω κι' ἀπὸ κόπους κι' ἀπὸ παράπονα. Σύμφωνοι;

Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου, *Κόρεννα*, καὶ σ' εὐ ριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις. Δὲν ἐδιάβασα ἀκέρη τὸ κομμάτι σου, — ποὺ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ τὸ στείλῃς, — ἀλλὰ βεβαιώσου ὅτι ἂν εἶναι καλό, θὰ ἐγκριθῇ. Ἀνεξαρτήτως ἀπὸ κάθε... πολιτικὴ ἀποψη. "Ἐστειλα ὅ,τι ἐζήτησες κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότατα.

Λάτρις τοῦ 'Ἀπείρου αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα προηγούμενο γράμμα σου· ἀλλὰ τώρα ποὺ ἔχεις ψευδώνυμο, γράφε μου καὶ πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ. 'Ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστη, μπορεῖς καὶ τώρα νὰ στείλῃς τὶς λύσεις ἐκείνες. Χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά.

'Ὡραίας 'Επιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Λεβεντογιάννης, Τζένυ, Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, Καμπάνα τοῦ Δυναμήτου, 'Δόρατη Δόξα, Σίμος 'Εσπέριος, 'Αργυρᾶ Σελήνη, Κιώτικη Βιολέττα, Δίματοποτισμένη Δευτερειά, "Ἥρως τῆς Κρήτης, Μικρὸς Καλλιτέχνης, Δέλια* καὶ *Φίλανθος*. 'Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Βύρων 'Αποστολίδη, Δούξ τῆς Φιλλανδίας, Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν, Βάδεν Πάουελ, "Ἐλλη Σ. Τσουτσουρα, Σωφία, Δημοσθ. Μιράσγετζη, Καρυάτις, Τριανταφυλλένια, Πλοιαρχε Νέμε, Ὀλυμπιονίκη, Γ. Νικολέου, 'Ἱερὸν τῆς 'Ἐλευθερίας («Μαθητικὴ 'Ένωσις») *Λεωνίδα Π. Νικολόπουλε, Σκλαβωμένη Πατρίδα, Παντογνώστη*, καλά μου παιδιά, μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐξασπαθώματά σας. Δὲν ἔχω τόπο γιὰ πολλὰ λόγια, ἀλλὰ τὸ εὐχαριστῶ μου τὰ λέει ὅλα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνώσται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ δ. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Μόζαρ*, *δ. (Α1), Καρδινάλιος Ρισλιέ, ἀ. (ΚΡ). Λάτρις τοῦ 'Ἀπείρου κ. (ΧΓ), Βεατρίκη, κ. (Θλ). Κρυόλευκο 'Αγόρι, ἀ. Θαλασσοσύνταγη, κ. (ΔΒ). Ρενέ, κ. (ΤΕ). 'Αποβροχάρης, ἀ. (;;;) Φίλων Μορίας ἀ.(Δ2).*

'Υπερασπιστὴς τῆς *Σπάρτης*, ἀ. (Α+Ω). *Νερβάνα, κ. (ΙΠ). Ταραξίας, ἀ. (Δ5). Χρυσομαλλούσα Νεράϊδα, κ. (ΚΝ). Μασκαρεμένη Βασιλοπούλα, κ. (ΚΝ). Φαίδρός, ἀ. (ΚΚ) 'Ερση κ. (;;;). Κόρινα, κ. (ΦΠ). Δευκορείτης, ἀ. (;). Δακρυσταλλακτη, κ. (ΝΡ). Μελαγχολικὸς Πλοιτζὲς, κ. (ΕΔ). 'Ερέννιος Δέξιππος, ἀ. (ΓΠ). Μέδουσα, κ. (βρόσε με). Μέγας Διπλωμάτης, ἀ. (ΔΕ). Παιδὶ τοῦ "Ἔβρου, ἀ. (ΒΒ). Δροσοσταλακτη, κ. (ΕΔ). Πονετικὸ Τριγόνι, κ. (ΡΨ). Χλωμὴ 'Ανεμώνη, κ. (ΧΦ). 'Αποσταλεὶς τῆς Μοίρας, ἀ. (ΕΝ). Βὰν Μίττεν, ἀ. (ΙΕ) Ροδοπλασμένη Βοσκοπούλα, κ. (ΕΔ). Μικρὴ 'Επαρχιότισσα, κ. (;;!) Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, κ. (ΠΠ), Κολληγόρι, ἀ. (;;).*

'Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μιμόζα, κ. Διαβολάκος τῆς Αἰγύπτου, κ.*

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ιε' Δελτίο Εἰσφορῶν

'Από τὸ ΙΕ' Δελτίο (Ἐκ φυλ. 11ον)	Δρ.6 399.70
Κοινόβουλο 'Αγόρι	» 5.—
'Ἑλὴ κηγῆς	» 5.—
Μαρία Μ. Πετρίτου	» 5.—
Διλὴ Σ. Μπέσκου	» 10.—
Μέλα Στ. Πανουργιᾶ	» 12.50
Κωστάκης Ν. Κακούρης	» 10.—
Διάνα Αλ. Θεοδωρου	» 10.—
Φιλ. Σπ. 'Αγκωσουλάκης	» 10.—
"Ἐρση	» 5.—
Δίδι Δ. Μαρινάκη	» 12.50
Ταραμπούρας	» 22.50
Μάγισσα	» 18.20
Μικρὴ 'Επαρχιότισσα	» 10.—
Μέχρι τῆς 18 Φεβρ.	Δρ 6.535.40

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ροδομάγουλην*, (ἔχει καλῶς, ἐξετέλεσα) *Λουκᾶν Ν. Μέγαν* (ματαιοπονεῖς· δὲν στέλνονται ἔτσι λύσεις;) *'Αλκαῖον* (ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν βαζω σ' ἄλλη σελίδα, τὸ διηγηματάκι σ υ θἆταν πολὺ ἐκτεινές γιὰ τὴ Σ. Σ. ἐπειδὴ ὅμως γράφεις καλά, θἄθελα νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο, συντομότερο καὶ καλύτερο·) *Μικρὸν 'Επιδαύριον* (ἄτεχνοι οἱ στίχοι σου· δὲν μπορεῖς ἀκόμη νὰ γράψῃς ποιήματα·) *Μπτοὲμ* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· ἐστειλα ἕξη τετράδια· γράφε μου·) *'Οκνηρὴν* (τὰ ξανάστειλα, ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ἡ ἀποστολή γίνεται τακτικά·) *'Ηραν* (τί καλὰ *ἂν* κάνατε μιὰ τέτοια γιορτὴ καὶ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη! Τὸ ποιηματάκι σου ἀρκετὰ καλό, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο· ἐλπίζω ἀργότερα νὰ γράψῃς καλύτερα·) *Νοβέλλαν* (λυσόχαρτο καὶ τετράδια ἐστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Νερράϊδαν* τοῦ *Βοσπόρου* (φύλλα ἐστειλα· χαίρω ποὺ σ' ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα·) *Δελφινάκι* (ὑγε. κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ ρίχνεις κἀι σὺ τὴ ματιά σου στὸ μαγαζί· ὅταν ἔχῃς καιρό, γράψε μου·) *Γλυκειὰν Πατρίδα* (δὲν εἶναι ψευδώνυμο, ἀλλὰ τὸνομά του· μὲ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο βάζω τὴν ἡμερομηνία τοῦ φύλλου· τὰ γράμματα σου εἶναι πολὺ ὡραῖα καὶ νομίζω ὅτι ἡ μαμμὰ σοῦ τὰ κατηγορεῖ γιὰ νὰ τὰ κάνῃς ἀκόμη ὡραιότερα·) *'Αλέξ. Σ. Καραβασίλην* (λατρεύεις τὴ Διάπλασι, δὲν διαβάζεις ὅμως τὸν 'Οθηνὸ νὰ ἰδῇς πῶς στέλνονται αἱ λύσεις καὶ χάνεις τὸν κόπο σου.) *Διαβολάκι τῆς Αἰγύπτου* (ἂν πάρῃς τὰ ἔργα τοῦ Πολέμη, θὰ βρῇς πολλὰ τέτοια ποιήματα γιὰ συγκινητικὴ ἀπαγγελία·) *Νιρβάναν* (σοῦ τὸ ἐνέκριναν πῶς μποροῦσε νὰ λάβω γράμμα σου γιὰ φευδώνυμο καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 81ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Ἀπριλίου.]

176. Δεξίγριφος

"Εν' ἄρθρο μ' ἕνα σύνδεσμο
Καὶ νῆσο ἀπ' τὸ Αἰγαῖο
Τὰ βάζεις στὴ σειρά
Καὶ κάποιον ἀπὸ τοὺς Δώδεκα,
Μὰ ὄχι τὸν πιὸ ὡραῖο,
Μᾶς κάνεις μιὰ χαρά.

Νεάνιαρο

177. Μεταγραμματισμὸς

Βάλε Μὶ βγάζοντας Σὶ
Καὶ θὰ ἰδῆς πῶς τὸ νησὶ
Κάτι γίνεται ποὺ πάλι
Θάλασσα τὰ περιβάλλει.

Ναυτικὸς

178. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.

Ποιητὴς ἀγαπητὸς
Καὶ γλυκὺς καὶ τρυφερός,
"Ενα γράμμα του ἀλλάζει
Καὶ τὸν τόνο του ἀνεβάζει,
Κι' ἄγριος γίνεται, σκληρός,
Ποὺ ὅποιος τὸν ἀκούει τρο [μάζει.

Ἀφισμένο Κῦμα

179. Ἀναγραμματισμὸς

Ὡραῖο βουνάκι ἑλληνικὸ
Τὸ ἀναγραμματίζω
Καὶ σ' ἀτεξηγηματικὸ
Τὸ μετασχηματίζω.

Ἑλληνικὴ Ἀόξα

180. Αἴνιγμα

"Αν ζητῆς τὸ θηλυκό μου,
Στὰ νησιώτικα θὰ βρῆς·
Ἀλλὰ τὸ οὐδέτερό μου,
Ἀπὸ τὸν Θεὸ ζητεῖς.
Τώρα κάν'το ἀρσενικό,
Βάλ' του ἐπάθετο μπροστά,
Νὰ τὸ βρῆς— τί ξαφνικό!—
Κρεμαστὸ στὴν Ἐκκλησιά.

Ὑπνιάρα

181. Τετράγωνον

Σ	*	*	*	*	*	Σ
*						*
*						*
*						*
*						*
*						*
Σ	*	*	*	*	*	Σ

"Ανω, ποιητής· κάτω, νῆσος, δεξιά, μέταλλον· ἀριστερὰ ἄλλη νῆσος.

Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος

182-186. Σύνθετον Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς αὐτῶν γράμματος δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ καὶ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, γίνονται:

1. "Ενα κουρέλι—ἐπίθετον.
2. Ὁ πατὴρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης—υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας.
3. Μιὰ θηλυκὴ ἀντυνομία—ἀκρογιαλιά.
4. Μιὰ θεὰ Ὠκεανὶς — νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Καὶ μία πόλις τῆς Βουλγαρίας—πλοιάριον.

Ἄσπρη Καμέλια

187. Διπλὸ Κεφάλι

Ἴων, Αὔρα, Δάς, Δελφοί.

Νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν' γράμμα ὡς κεφαλὴ εἰς τὰς ἄνω λέξεις ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τάρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν μεγάλην χώραν.

Πυροβολιστὴς

188. Ἐλλιποσύμφωνον

οου-αου-οοι-ειοι-αει-α-νεωη

Δονιᾶς Γ. Νικηφοριάδης

189. Γρίφος

	η				χ	
η		η	εἷς	χ		χ
	N				L	
η		η	εἷς	χ		χ
	η				χ	

Ἐλευθερος Θρᾷξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

190. Croix

C
*
*
C * * R * * *
*
*
*

Nom de plusieurs rois. Bois blûlé.

Σμύρνης Κοίμδε

191. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une ville de Peloponèse:

1, Etat d' Europe; 2, Colonie Francaise; 3, Animal ou fleuve; 4, Inventeur d' un thermomètre; 5, Continent; 6, Ville de Macedoine.

Φαίδων Ἀλεξανδρίδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

721. Πειρατὴς (πυρά, τίς.) — 722. Δάντης-Φάνης.—723. Θέμις-Θέτις-Τί θές; — 724. Ὁ Ἐλευθέριος, ἡ Ἐλευθερία, τὰ Ἐλευθέρια.

725. Η-ΣΙ-Ο-ΛΟΣ
ΣΙ-ΔΗ-ΡΟΣ
Ο-ΡΟΣ
ΔΟΣ

726. ΑΘΑ-ΝΑΣΙΟΣ (Θάσος, Νάσος, Σινᾶ, Ἴος, Οἰνάς.) — 727. Λύκος ("Ελλη, ΚΩΣτα...)—728. ΞΙΦΟΣ (Ξενοφῶν, ρίζα, Ἀλφειός, βάρος, ἄρτος.) — 729. Εὐτορῶν μὴ ἔσο ὑπερήφανος· ἀπορῶν μὴ ἔσο ταπεινός.—730. Ἡ Ρώμη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου. — 731. Seau-Eau. — 732. Vert, verre, ver, vers, vers.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *32* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *3,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *13 50* — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—258)

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ καὶ ἀγοράζω γραμματόσημα· προτιμῶ Γιλλικῶν Ἀποικιῶν, Σουηδίας, Πολωνίας καὶ Ρωσίας· δίνω Γερμανικά, Αὐστριακὰ καὶ Ἑλληνικὰ παλιῶν Ἐκδόσεων· ἀλληλογραφῶ μὲ γραμματοσυλλέκτας, καὶ ζητῶ καταλόγους. Στείλατε: Ἰωάννην Θ. Παναγόπουλον ὁδὸς Ἀλκαμένους 118 Ἀθῆνας

(ΑΕ'—259)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμματοσημολογικὸν Περιοδικόν. Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνατολῇ. Δ)σις: ὁδὸς Ὑψηλάντου 149 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—260)

PAMI; PAMI; PAMI; PAMI;

(ΚΕ'—261)

Μέσ' ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν πατριωτικῶν ψευδωνύμων ὁλόθερμα ὑποστηρίζουμε τό:

ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ποὺ κλείνει μέσα του τὴ θεία μέρα τῆς ἐκανάστασης τῶν σκλάβων λαῶν γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῆς ἐλευθερίας των.

ΝΕΚΡΟΠΟΥΛΟΥΛΟ, ΖΙΝΑ

(ΚΕ'—262)

Ὁλόθερμα ὑποστηρίζω τὰ ψευδώνυμα ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΙΔΑΝΙΣΜΟ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. Φίλη τους ΜΑΛΑΓΑΝΑ

(ΚΕ'—263)

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ "ΚΕΡΑΥΝΟΥ,,

Ὄνειρο τῆς Κύπρου—Τύμβιος, Ἑλλὰς Βύρωνος—Ἄννινος, Μικρὸς Τυμπανιστὴς—Λαοῦρδας, Κόμης Ἐρᾶχ—Γεωργαντᾶς, Φελάχος—Λάσκαρης. (Ἀκολουθεῖ). ΜΑΥΡΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΣ

(ΚΔ'—264)

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ραδιοτηλεγράφημα: *Ἀγνή, Ἀλκυὼν—Ἀποστολίδου, Ἀντωνιάδου.*

Ἀρχηγοὶ Ἀνιχνευτῶν
ΑΡΤΑΝΙΑΝ, ΚΟΜΗΣ ΓΥΙΑΝΗΣ

(ΚΕ'—265)

Διαπλασόπουλα! Διαπλασοπαῖδες! Προσθέτοντας τὰ τυπεινά μας λουλουδάκια σὲ μυρωδάτο μπουκέτο σας, ζητοῦμεν τὴν φιλίαν σας, δίδοντας ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἰδικήν μας. ΦΡΗΝΗ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ ὑποστηρίζουμε.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΟΛΛΑ
ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ, ΑΝΤΙΝΕΑ

(ΚΕ'—266)

"ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ ΑΦΡΑΤΩΝ,,

Ἡ νέα διεύθυνσή μας ἀντὶ τῆς (ΚΕ'—151) εἶναι: Θ. Μεταξᾶς, ρ. ρ. Καλάμας. Ὅσοι μᾶς ἔγραψαν στὴν πρώτη διεύθυνση παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν.

(ΚΕ'—267)

Εἰσερχομένη στὴ γλυκειὰ ὁμήγυρη τῆς Διαπλάσεως, ἐνθερμὰ χαιρετῶ ὅλους. *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*

(ΚΕ'—268)

Πρωτοπαίνων στὰ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τοποθεσίες μὲ ὅλους καὶ ὅλας. Γράψατε:

ΚΡΙΝΟΔΕΥΚΟ ΑΓΟΡΙ "Ἐλασσόνα.

(ΚΕ'—269)

Μονταίν, χίλιες μυρωμένες εὐχὲς γιὰ τὴ γρυσῆ γιορτή σου.

Μάγισσα, ἔλαβες τὴν ὑπ' ἀριθμὸ 9; *Περμένω ἀνυπόμονα...—Ποδηλατίστρια*

(ΚΕ'—270)

Ὁ ΕΣΠΕΡΟΣ ὁλόθερμα τοὺς ψήφους του χαρίζει σᾶς: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ καὶ ΙΔΑΝΙΣΜΟ.

(ΚΕ'—271)

Μπαίνοντας, χαιρετῶ ἅπαντας καὶ ψηφίζω ὁλόθερμα Ἠλιογέννητη, Τριανταφυλλένια, Ἰδανισμό.— *Ρενὲ*

(ΚΕ'—272)

Ὁ Σύλλογος «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ» κατέρχεται στὸ Δημοψήφισμα ψηφίζων τὰ ψευδώνυμα:

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΕΓΙΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΟΞΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὅσοι θέλουν βραβεῖον ἐκλογέως ἂς ψηφίσουν.

(ΚΕ'—273)

«ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ δοηγήματος. Συμμετοχὴ 1 δρχ. ὑπὲρ Μνημείου Πολέμη. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Προθεσμία τέλη Μαρτίου:

Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπαῖδες, ὑποστηρίξατε τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τοῦ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ». Δ)σις: Νικόλαον Σίμογλου (διὰ Σ), Σέρρας.

(ΚΕ'—274)

Συνοφραζέτα, Μαρίκα Ὑφαντή καὶ Σία, διατί μαλώσατε εἰς τὴν Συνέλευσιν καὶ δὲν ἐνεγράφητε εἰς τὸν Σύλλογον; Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ»

(ΚΕ'—275)

Η ΜΟΝΤΑΙΝ εὐχαριστάει τὴν ΚΑΛΙΡΗ καὶ τὴν παρακαλεῖ ν' ἀρχίσῃ.

(ΚΕ'—276)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὸν ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ. Ψηφίζω τὴν πατριωτικὴ ΗΡΩΙΚΗ ΘΕΣΣΑ.

Καμπάνα τοῦ Λυκαβητοῦ

(ΚΕ'—277)

PAMI; PAMI; PAMI; PAMI;

(ΚΕ'—278)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ,,

Ἀποκαλύψεις: Ἀρτανιὰν—Ἠλίας Λεκός, Πορθος—Γρηγ. Ἐμμανουήλ.

(ΚΕ'—279)

ΞΑΝΘΕ ΒΙΟΛΙΣΤΑ, γνωριζόμεθα· δέχομαι. ΜΟΖΑΡΤ

(ΚΕ'—280)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΗ, ΜΟΣΤΑΛΓΟΥΖΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΗ, ΚΟΥΚΑΙΤΣΑ, ΚΡΙΝΕΝΙΑ, ΤΟΥΛΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΚΑΤΕΡΓΑΡΗ, ΔΑΚΡΥΣΤΑΛΛΑΧΤΕ, Ε. ΒΕΝΙΟΠΟΥΛΕ, λάβαμε τὶς κάρτες σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά.

(ΚΕ'—281)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ἡ εὐγενικιά Σου ψυχὴ Σοῦ ὑπαγορεύει τὰ γλυκὰ λογάκια γιὰ τὰ ὁποῖα Σ' εὐχαριστῶ. Εἶν' ἕνα ἁπλὸ χρέος γιὰ μένα... ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΕ'—282)

Η ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ ΕΝΘΥΜΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ. (ΚΕ'—154)

(ΚΕ'—283)

ΣΠΑΡΤΙΑΤΗ, ΤΑΥΓΕΤΗ, θὰ σᾶς παραούρω. Συμμαχοῦμε; Δηλώστε γοήγορα.—"Ενας σκληρὸς ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

(ΚΕ'—284)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, σᾶς χαιρετῶ. ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

(ΚΕ'—285)

Ἀστραία, σὲ ἔρχω. Πῶς μοιάζεις μὲ τηλεγραφοῦλο! "Ηρα .. πονηρὰ ἀλάκηξ, πῶς πᾶν οἱ ἔφοδοι κατὰ τοῦ.. Κολόμβου; *Σούλα*

(ΚΕ'—286)

Παιδιά, τὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ὑποστηρίξετε, τὸν ΙΔΑΝΙΣΜΟ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, καὶ τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. Σ' αὐτὰ ἡ ψῆφος σας ἁρμόζει. Αὐτὰ ψηφίζει κι' ἡ: ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΕ'—287)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ: Ἐπιτρεψέ μου νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ἁπλὸ κι' εὐγενὲς τόλμημα νὰ σοῦ ζητήσω τὴ φιλία. Θέλετε νὰ ἀλληλογραφήσουμε! *Φουτουριστή*: λάβε μέρος στὸ διαγωνισμὸ μου... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ἀτολμες ρὶ προσπάθειές μου εἶναι κι' ἀτυχεῖς. Ἔνω σεῖς...(!!) Πάντως μερσί. Ἔλαβα. ΠΙΠΗ: Τὸ ἐχαριστῶ, ἀτέκεται ἢ ὄχι στὸ λαιμό; Ἔ; ΙΔΑΝΙΣΜΕ;

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—288)

Ἀπὸ τὸν Κανέλλην, Πόνου Δάκρυ, περμένω συμμετοχὰς καὶ καθαρὰς διευθύνσεις. «Τιτάν», ἐστείλα.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΕ'—289)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», «ΑΝΤΗΓΗΤΕ», σᾶς θωρῶ ἀναξίους νὰ μὲ ἀναλαβῆτε... ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—290)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν (τοποθεσίες). Προθεσμία ἀπεριόριστος. Κατὰ μῆνα ἕνα βραβεῖον ἐκλεκτόν. Συμμετοχὴ δόλεντος. Στείλατε: Εὐάγγελον Βαρούχαν, κληρικὸν Γυμναστηρίου, Ἡράκλειον Κρήτης.

(ΚΕ'—291)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν παράδεισο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὸν Διαπλαδόκοσμον. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ πάντα Διαπλασόπαιδα· ὅστις ἐπιθυμεῖ ἂς ἀπαντήσῃ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ

(ΚΕ'—292)

Εἰσερχόμενος στὸν κῆπο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ πάντας.

ΑΠΟΠΛΑΙΗ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 3